

कुलम् m. N. pr. eines Daitja HARIV. 12940 (LANGL.: सुलभ).

कुलभार्या (कुल + भार्या) f. eine tugendhafte, sitzsame Gattin P. 1, 3, 47, Sch.

कुलभूम् (कुल + भू) m. Hauptberg, Hauptgebirge, deren sieben angenommen werden RAGH. 17, 78.

कुलभृत्या (कुल + भृ) f. die Pflege einer Schwangeren (गर्भिण्युपासना) GĀṬĀDH. im ÇKDR. a midwife (!), a nurse (!) WILS. — Vgl. कुमारभृत्या.

कुलमार्ग (कुल + मार्ग) m. Hauptweg, der Weg der Rechtschaffenheit ÇUK. 40, 6.

कुलपुन (कुलम्, acc. von कुल, + पुन von पू, पुनाति) adj. das Geschlecht reinigend; n. N. pr. eines Tirtha: कुलपुने नरः स्नात्वा पुनाति स्वकुलं ततः MBH. 3, 6074. f. पुना N. pr. eines Flusses 13, 7646.

कुलम्भर (कुलम् + भर) 1) adj. das Geschlecht tragend, fortführend: कुलम्भराननदुःखः MBH. 13, 4427. — 2) m. falsche Form für कुलम्भल Dieb ÇKDR. angeblich nach Hār.

कुल्योषित् (कुल + यो) f. eine Frau aus edlem Geschlecht; eine tugendhafte, sitzsame Frau M. 3, 245. KATHIS. 4, 41, 83.

कुलरं von कुल gaṇa अश्मादि zu P. 4, 2, 80.

कुलवत् (von कुल) adj. zu einem edlen Geschlecht gehörig gaṇa बलादि zu P. 5, 2, 136. KATHIS. 21, 103.

कुलवर्णा (कुल + वर्ण) f. eine roth blühende Art Convolvulus (रत्नत्रिवृत्) RĀGĀN. im ÇKDR.

कुलवर्धन (कुल + व) adj. das Geschlecht fortpflanzend: रुविग्भ्यः प्रदीरा राजा धरो तो कुलवर्धनः R. 1, 13, 46. सुषुवे यममित्रघ्नं कौशल्या कुलवर्धनम् (Sohn) 2, 90, 11.

कुलवार (कुल + वार) m. Haupttag, so heisst der Dienstag und der Freitag ÇKDR. mit folg. Cit. aus dem TANTRAS.: रविश्चन्द्रे गुरुः सौरिश्चवारश्चाकुला इमे । भौमशुक्रौ कुलाख्यौ हि बुधवारः कुलाकुलः ॥

कुलविद्या (कुल + विद्या) f. eine in der Familie forterbende Wissenschaft MĀLAV. 7, 1.

कुलविप्र (कुल + विप्र) m. Familienpriester SVĀMIN zu AK. im ÇKDR. कुलवृद्ध (कुल + वृद्ध) m. Geschlechtsältester BHĀG. P. 4, 9, 39. 13, 11. 8, 19, 2.

कुलव्रत (कुल + व्रत) n. Familiengelübniß ÇĀK. 104, 9. MĀLAV. 72. RAGH. 3, 70.

कुलशेखर (कुल + शे) m. N. pr. des Verfassers von मुकुन्दमाला HĀRB. Anthol. 513. fgg.

कुलश्रेष्ठिन् (कुल + श्रे) m. das Haupt einer Innung AK. 2, 10, 5. H. 483.

कुलसंख्या (कुल + सं) f. das Zählen —, Gehören zu einem edlen Geschlecht: मन्त्रतस्तु समृद्धानि कुलान्यल्पधानान्यपि । कुलसंख्यां च गच्छति कर्षति च मरुद्भयः ॥ M. 3, 66.

कुलसत्त (कुल + सत्) n. Familienopfer KĀTJ. ÇR. 1, 6, 23.

कुलसंतति (कुल + सं) f. Fortpflanzung des Geschlechts, Nachkommenschaft: अकृत्वा कुलसंततिम् M. 3, 159.

कुलसंनिधि (कुल + सं) f. davon loc. °धौ in Gegenwart mehrerer Personen M. 8, 194. 201.

कुलसमुद्भव (कुल + सं) adj. einem edlen Geschlecht entsprossen HIT. 7, 21, v. 1. für महाकुल.

कुलसेवक (कुल + से) adj. aus einem Geschlecht stammend AK. 2, 7, 2. Erscheint in dieser Bed. wie das danebenstehende वीज्य gewiss nur in Verbindung mit einem andern Worte im comp.: aus dem und dem Geschlecht stammend. Ohne eine solche Ergänzung muss das Wort bedeuten: aus einem edlen Geschlecht stammend.

कुलसेवक (कुल + से) m. ein ausgezeichneter, vorzüglicher Diener: प्राणायामो ऽपि तत्कर्म न कुर्यात्कुलसेवकः PAÑKĀT. I, 399.

कुलसौरभ (कुल + सौ) n. N. einer Pflanze, = मरुचक ÇABDAM. im ÇKDR. — Vgl. कुलक.

कुलस्त्री (कुल + स्त्री) f. = कुल्योषित् AK. 2, 6, 1, 7. 3, 4, 23, 144. H. 314. N. 18, 8. BHĀG. 1, 41. R. 3, 2, 24. PAÑKĀT. I, 467 (Gegens. असती). HIT. III, 64 (Gegens. गणिका). ÇUK. 43, 8. BHĀG. P. 1, 11, 23. Cit. beim Schol. zu ÇĀK. 9, 6.

कुलकण्डक m. = कूलकण्डक Strudel HĀR. 203.

कुलाकुल (कुल + अकुल) 1) adj. sowohl obenanstehend als auch nicht, die Mitte haltend; vgl. unter कुलतियि, कुलनतत्र, कुलवार und die folg. Artikel. — 2) m. N. pr. eines Dānava HARIV. 12936 (LANGL. कुलाचल).

कुलाकुलतियि (कु + ति) m. f. Bez. des 2ten, 6ten und 10ten lunaren Tages im Halbmonat ÇKDR. nach dem TANTRAS. — Vgl. कुलतियि.

कुलाकुलनतत्र (कु + न) n. Bez. der Mondhäuser आर्द्रा, मूला, अभिजित् und शतभिषा ÇKDR. nach dem TANTRAS. — Vgl. कुलनतत्र.

कुलाकुलवार (कु + वार) m. Bez. des Mittewochs ÇKDR. nach dem TANTRAS. — Vgl. कुलवार.

कुलानुता f. Hündin WILS. nach ÇABDĀK.

कुलाङ्गना (कुल + अङ्गना) f. = कुल्योषित् SĀV. 7, 15. Verz. d. B. H. No. 592.

कुलाङ्गार (कुल + अङ्गार) m. eine brennende Kohle des Geschlechts; bildlich von einem Menschen, der sich gegen sein eigenes Geschlecht feindlich zeigt, PAÑKĀT. 211, 14. BHĀG. P. 1, 18, 37. 7, 5, 16.

कुलाचल (कुल + अचल) m. 1) Hauptberg, Hauptgebirge: सर्वे कुलाचलाः — महेन्द्रमलयादयः BHĀG. P. 7, 14, 32. vom Mandara 8, 7, 9. कुलाचलेन्द्र 3, 13, 40. 23, 39. 6, 17, 3. Sieben Hauptberge (in Uebereinstimmung mit VP. 174) aufgezählt TRIK. 2, 3, 4. Vgl. कुलपर्वत. — 2) N. pr. eines Dānava HARIV. LANGL. II, 408 (die Calc. Ausg.: कुलाकुल).

कुलाचार्य (कुल + आचार्य) m. 1) Lehrer der Familie BHĀG. P. 9, 1, 9. — 2) Genealog WILS. ÇKDR. unter कुलानि.

कुलाट m. ein best. kleiner Fisch (नुद्रमत्स्यभेद) ÇABDAM. im ÇKDR.

कुलाय N. pr. eines Landes oder Volkes VP. 188 (Adhivāgja, Kulāḍja). अधिवायकुलायश्च MBH. 6, 352.

कुलाद्रि (कुल + अद्रि) m. = कुलपर्वत, कुलाचल u. s. w. RĀGĀ-TAR. 3, 341. रुतं कुलाद्रिम् BHĀG. P. 4, 1, 17.

कुलाधारक (कुल + आधार) m. Sohn ÇABDAR. im ÇKDR. — Vgl. कुलधारक.

कुलान्वित (कुल + अन्वित) adj. aus einer edlen Familie stammend PAÑKĀT. I, 466.